

Adam. Si ergo recta esset prædicta diffinitio consanguinitatis, omnes homines essent consanguinei ad invicem; quod falsum est.

2. Præterea. Vinculum non potest esse nisi aliquorum ad invicem convenientium, quia vinculum unit. Sed eorum qui descendunt ab uno stipite, non est major convenientia ad invicem quam aliorum hominum, cum conveniant specie, & differant numero, sicut & alii homines. Ergo consanguinitas non est aliud quod vinculum.

3. Præterea. Carnalis propagatio secundum Philosophum, Lib. I. de generat. animal. cap. xviii. fit de superfluo alimentis. Sed tale superfluum magis habet convenientiam cum rebus comestis, quam cum illis qui comedit. Cum ergo non nascatur aliquod vinculum consanguinitatis ejus qui nascitur ex semine ad res comestas, nec ad generantem ex carnali propagatione nascetur aliquod propinquitatis vinculum.

4. Præterea. Genes. xxix. 14. Laban dixit ad Jacob: *Os meum, & caro mea es*, ratione cognationis quæ erat inter eos. Ergo talis propinquitatis magis debet dici carnalitas quam consanguinitas.

5. Præterea. Carnalis propagatio communis est hominibus, & animalibus. Sed in animalibus in carnali propagatione non contrahitur consanguinitatis vinculum. Ergo nec in hominibus.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod secundum Philosophum in VIII. Ethic. cap. ix. vel xi. omnis amicitia in aliqua communicatione consistit: & quia amicitia ligatio, sive unio quædam est, ideo communicatio quæ est amicitie causa, vinculum dicitur: & ideo secundum quamlibet communicationem denominantur aliqui quasi colligati ad invicem, sicut dicuntur concives qui habent politicam communicationem ad invicem, & commilitones qui conveniunt in militari negotio, & eodem modo illi qui conveniunt naturali communicatione, dicuntur consanguinei: & ideo in prædicta diffinitione ponitur quasi consanguinitatis genus *vinculum*; quasi subiectum, personæ descendentes ab uno stipite, quorum est hujusmodi vinculum; quasi principium *carnalis propagatio*.

Ad primum ergo dicendum, quod virtus activa non recipitur secundum eandem perfectionem in instrumento secundum quam est in principali agente: & quia omne movens motum est instrumentum, inde est quod virtus primi motoris in aliquo genere per multa media deducta tandem deficit, & pervenitur ad aliquid quod est motum tantum, & non movens. Virtus autem generantis movet non solum quantum ad id quod est speciei, sed etiam quantum ad id quod est individui, ratione cujus filius assimilatur patri etiam in accidentalibus, non solum in natura speciei: nec tamen individualis virtus patris ita perfecte in filio est, sicut in patre erat, & adhuc in nepote minus, & sic deinceps debilitatur: & inde est quod virtus illa quandoque deficit, ut ultra procedere non possit. Et quia consanguinitas est in quantum multi communicant in tali virtute ex uno in multos per propagationem deducta, paulatim se consanguinitas dirimit, ut Isidorus dicit, Lib. IX. Etymol. & ideo non oportet accipere stipitem remotum in diffinitione consanguinitatis, sed propinquum cujus virtus adhuc manet in illis qui ex eo propagantur.

Ad secundum dicendum, quod jam pater ex dictis quod non solum conveniunt consanguinei in natu-

ra speciei, sed etiam in virtute propria ipsius individui ex uno in multos traducta, ex qua contingit quandoque quod filius non solum assimilatur patri, sed avo, vel remotis parentibus, ut dicitur in XVIII. de animalibus, vel Lib. IV. de generat. animalium, cap. 111.

Ad tertium dicendum, quod convenientia magis attenditur secundum formam, secundum quam aliquis est actu, quam secundum materiam, secundum quam est in potentia: quod patet in hoc quod carbo magis convenit cum igne quam cum arbore unde abscissum est lignum; & similiter alimentum quod jam conversum est in speciem nutriti per virtutem nutritivam, magis convenit cum ipso nutrito quam cum illa re unde sumptum est nutrimentum. Ratio autem procederet secundum opinionem illorum qui dicebant, quod tota natura rei est materia, & quod formæ omnes sunt accidentia: quod falsum est.

Ad quartum dicendum, quod illud quod proxime convertitur in semen, est sanguis, ut probatur in XV. de animal. vel Lib. I. de generat. animal. cap. xix. & propter hoc vinculum quod ex propagatione carnali contrahitur, convenientius dicitur consanguinitas quam carnalitas: & quod aliquando unus consanguineus dicitur esse caro alterius, hoc est in quantum sanguis qui in semen viri, aut menstruum convertitur, est potentia, caro, & os.

Ad quintum dicendum, quod quidam dicunt, quod ideo consanguinitatis vinculum contrahitur inter homines ex carnali propagatione, & non inter alia animalia, quia quidquid est de humana natura veritate in omnibus hominibus, fuit in primo parente, quod non est de aliis animalibus. Sed secundum hoc consanguinitas nunquam dirimi posset. Prædicta autem posita in II. Lib. dist. xxx. quæst. 1. art. 2. in corp. improbata est: unde dicendum, quod hoc ideo convenit, quia animalia non conjunguntur ad amicitiam unitatem propter propagationem multorum ex uno parente proximo, sicut est de hominibus, ut dictum est in corp. art.

ARTICULUS II.

Utrum consanguinitas convenienter distinguatur per lineas, & per gradus.

1. Ad secundum sic proceditur. Videtur quod consanguinitas inconvenienter distinguatur per lineas, & per gradus. Dicitur enim linea consanguinitatis esse *ordinata collectio personarum consanguinitate junctarum ab eodem stipite descendendum, diversos continens gradus*. Sed nihil est aliud consanguinitas, quam collectio talium personarum. Ergo linea consanguinitatis est idem quod consanguinitas. Nihil autem debet distinguere per seipsum. Ergo consanguinitas non convenienter per lineas distinguatur.

2. Præterea. Illud secundum quod dividitur aliquod commune, non potest poni in diffinitione communis. Sed descensus ponitur in diffinitione prædicta consanguinitatis. Ergo non potest dividi consanguinitas per lineam ascendendum, & descendendum, & transversalium.

3. Præterea. Diffinitio lineæ est quod sit inter duo puncta. Sed duo puncta non faciunt nisi unum gradum. Ergo una linea habet tantum unum gradum; & ita eadem videtur divisio consanguinitatis per lineas, & per gradus.

4. Præterea. Gradus diffinitur esse *habitus distantiam*.

tantium personarum, qua cognoscitur quanta distantia personæ inter se differant. Sed cum consanguinitas sit propinquitatis quædam, distantia personarum consanguinitati opponitur magis quam sit ejus pars. Ergo per gradus consanguinitas distingui non potest.

5. Præterea. Si consanguinitas per gradus distinguitur, & cognoscitur, oportet quod illi qui sunt in eodem gradu, sint æqualiter consanguinei. Sed hoc falsum est: quia propatrus, & ejusdem pronepos sunt in eodem gradu, non tamen sunt æqualiter consanguinei, ut Decretum dicit causa xxxv. quæst. v. cap. Porro. Ergo consanguinitas non recte distinguitur per gradus.

6. Præterea. In rebus ordinatis quodlibet additum alteri facit alium gradum, sicut qualibet unitas addita facit aliam speciem numeri. Sed persona addita personæ non semper facit alium gradum consanguinitatis: quia in eodem gradu consanguinitatis est pater, & patruus, qui adjungitur. Ergo non recte per gradus consanguinitatis distinguitur.

7. Præterea. Inter duos propinquos semper est eadem consanguinitatis propinquitatis: quia æqualiter distat unum extremorum ab alio, & è converso. Sed gradus consanguinitatis non invenitur semper idem ex utraque parte, cum quandoque unus propinquus sit in tertio, & alius in quarto gradu. Ergo consanguinitatis propinquitatis non potest sufficienter per gradus cognosci.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod consanguinitas, ut dictum est, est quædam propinquitatis in naturali communicatione fundata secundum actum generationis, qua natura propagatur: unde secundum Philosophum in VIII. Ethic. cap. ix. vel xi. ista communicatio est triplex. Una secundum habitudinem principii ad principium; & hæc est consanguinitas patris ad filium: unde dicit, quod parentes diligunt filios ut sui ipsorum aliquid existentes. Alia est secundum habitudinem principii ad principium; & hæc est filii ad patrem: unde dicit, quod filii diligunt parentes, ut ab illis existentes. Tertia est secundum habitudinem eorum quæ sunt ab uno principio ad invicem, sicut fratres dicuntur ex eisdem nasci, ut ipse ibidem dicit. Et quia punctus motus lineam facit, & per propagationem quodammodo pater descendit in filium, ideo secundum dictas tres habitudines tres lineæ consanguinitatis sumuntur, scilicet linea descendendum secundum primam habitudinem, linea ascendendum secundum secundam, linea transversalium secundum tertiam. Sed quia propagationis motus non quiescit in uno termino, sed ultra progreditur, ideo contingit quod patris est accipere patrem, & filii filium, & sic deinceps: & secundum hos diversos progressus diversi gradus in una linea inveniuntur. Et quia gradus cujuslibet rei est pars aliqua illius rei, gradus propinquitatis non potest esse ubi non est propinquitas: & ideo identitas, & nimia distantia graduum, consanguinitatis tollunt: quia nullus est sibi ipsi propinquus, sicut nec sibi similis. Et propter hoc nulla persona per seipsam facit aliquem gradum, sed comparata alteri personæ gradum facit ad ipsam. Sed tamen diversa est ratio computandi gradus in diversis lineis. Gradus enim consanguinitatis in linea ascendendum, & descendendum contrahitur ex hoc quod una persona ex alia propagatur eorum inter quos gradus consideratur: & ideo secundum computationem canonicam, & legalem persona quæ primo in processu propaga-

tionis occurrit vel ascendendo, vel descendendo, distat ab aliquo, puta à Petro, in primo gradu, ut pater, & filius; quæ autem utrinque secundo occurrit, distat in secundo gradu, ut avus, & nepos, & sic deinceps. Sed consanguinitas eorum qui sunt in linea transversali, contrahitur non ex hoc quod unus eorum ex alio propagatur, sed quia uterque propagatur ex uno: & ideo debet gradus in hac linea consanguinitatis computari per comparisonem ad unum principium ex quo propagantur. Sed secundum hoc est diversa computatio canonica, & legalis: quia legalis computatio attendit descensum à communi radice ex utraque parte; sed canonica tantum ex altera, ex illa scilicet ex qua major numerus graduum invenitur: unde secundum legalem computationem frater & soror, vel duo fratres atinent sibi in secundo gradu, quia uterque à radice communi distat per unum gradum: & similiter filii duorum fratrum distant à se invicem in quarto gradu. Sed secundum computationem canonicam duo fratres atinent sibi in primo gradu, quia neuter eorum distat à radice communi nisi per unum gradum; sed filius unius fratrum distat ab altero fratre in secundo gradu, quia tantum distat unum extremorum ab alio, & è converso. Et ideo secundum canonicam computationem quoto gradu distat quis ab aliquo superiori, toto distat à quolibet descendendum ab ipso, & nunquam minus: quia propter quod unumquodque, & illud magis: unde si alii descendentes à communi principio conveniunt cum aliquo ratione principii communis, non possunt propinquiores esse descendenti ex alia parte, quam sit primum principium ei propinquum. Aliquando tamen plus distat aliquis ab aliquo descendente à communi principio, quam distet ipse à principio, quia ille forte plus distat à principio communi quam ipse; & secundum remotiorem distantiam oportet consanguinitatem computari.

Ad primum ergo dicendum, quod objectio illa procedit ex falsis. Consanguinitas enim non est collectio, sed relatio quædam aliquarum personarum ad invicem, quarum collectio lineam consanguinitatis facit.

Ad secundum dicendum, quod descensus communiter sumptus attenditur secundum quamlibet consanguinitatis lineam: quia carnalis propagatio, ex qua vinculum consanguinitatis contrahitur, descensus quidam est; sed descensus talis, scilicet à persona cuius consanguinitas quæritur, lineam descendendum facit.

Ad tertium dicendum, quod linea dupliciter accipi potest. Aliquando proprie pro ipsa dimensione quæ est prima species quantitatis continuæ; & sic linea recta continet tantum duo puncta in actu quæ terminant ipsam, sed infinita in potentia, quorum quolibet signato in actu linea dividitur, & sunt duæ lineæ. Aliquando vero linea sumitur pro his quæ linealiter disponuntur; & secundum hoc assignatur in numeris linea, & figura, prout unitas post unitatem ponitur in aliquo numero, & sic quælibet unitas adjecta gradum facit in tali linea: & similiter est de linea consanguinitatis: unde una linea continet plures gradus.

Ad quartum dicendum, quod sicut albedo non potest esse ubi non est aliqua diversitas, ita propinquitatis non est ubi non est aliqua distantia: & ideo distantia quælibet non opponitur consanguinitati, sed talis distantia quæ consanguinitatis propinquitatem excludit.

Ad quintum dicendum, quod sicut albedo dicitur major dupliciter. Uno modo ex intentione ipsius qua-

litas, alio modo ex quantitate superficiei; ita consanguinitas dicitur major, vel minor dupliciter. Uno modo intensive ex ipsa natura consanguinitatis; alio modo quasi dimensive: & sic quantitas consanguinitatis mensuratur ex personis inter quas consanguinitatis propagatio procedit; & hoc secundo modo gradus in consanguinitate distinguuntur: & ideo contingit quod aliquorum duorum qui sunt in eodem gradu consanguinitatis respectu alicujus personae, unus est sibi magis consanguineus quam alius, considerando primam quantitatem consanguinitatis, sicut pater, & frater atinent alicui in primo gradu consanguinitatis, quia ex neutra parte incidit aliqua personae media; sed tamen intensive loquendo magis atinet alicui personae pater suus quam frater, quia frater non atinet ei nisi in quantum est ex eodem patre: & ideo quanto aliquis est propinquior communi principio, a quo consanguinitas descendit, tanto est magis consanguineus, quamvis non sit in propinquiori gradu: & secundum hoc propatruus est magis consanguineus alicui quam pronepos ejus, quamvis (1) sit in eodem gradu.

Ad sextum dicendum, quod quamvis pater, & patruus sint in eodem gradu respectu radicis consanguinitatis, quia uterque distat uno gradu ab avo; tamen respectu ejus cujus consanguinitas queritur, non sunt in eodem gradu: quia pater est in primo gradu, patruus autem non potest esse propinquior quam in secundo, in quo est avus.

Ad septimum dicendum, quod semper duae personae in aequali numero graduum distant a se invicem, quamvis quandoque non aequali numero graduum distent a communi principio, ut ex dictis patet.

ARTICULUS III.

Utrum consanguinitas de jure naturali impediat matrimonium.

2. 2. quest. LIV. art. 9.

AD tertium sic proceditur. Videtur quod consanguinitas de jure naturali non impediat matrimonium. Nulla enim mulier potest esse propinquior viro quam Eva fuit Adae, de qua dicitur Genes. 11. 23. *Hoc nunc qs ex ossibus meis, & caro de carne mea.* Sed Eva fuit matrimonio conjuncta Adae. Ergo consanguinitas nulla, quantum est de lege naturae, matrimonium impedit.

Præterea. Lex naturalis eadem est apud omnes. Sed apud barbaras nationes nulla persona conjuncta consanguinitate a matrimonio excluditur. Ergo consanguinitas, quantum est de lege naturae, matrimonium non impedit.

Præterea. Jus naturale est quod natura omnia animalia docuit, ut dicitur in principio Digestorum. Sed animalia bruta etiam cum matre coeunt. Ergo non est de lege naturae quod aliqua persona a matrimonio propter consanguinitatem repellatur.

Præterea. Nihil impedit matrimonium quod non contrarietur alicui bono matrimonii. Sed consanguinitas non contrariatur alicui bono matrimonii. Ergo non impedit ipsum.

Præterea. Eorum quae sunt magis propinqua, & similia, melior, & firmiter est conjunctio. Sed matrimonium quaedam conjunctio est. Ergo cum

(1) *Al non sicut ex homo con U*

consanguinitas sit propinquitus quaedam, matrimonium non impedit, sed magis juvat.

Sed contra. Illud quod impedit bonum prolis, etiam matrimonium impedit secundum legem naturae. Sed consanguinitas impedit bonum prolis: quia, ut in littera ex verbis Gregorii, Lib. XII. Epist. indict. VII. epist. XXXI. habetur, *experimento didicimus ex tali conjugio sobolem non posse succrescere.* Ergo consanguinitas secundum legem naturae matrimonium impedit.

Præterea. Illud quod habet natura humana in prima sui conditione, est de lege naturae. Sed a prima sui conditione hoc habuit natura, quod pater, & mater a matrimonio excluderentur; quod patet per hoc quod dicitur Gen. 11. 24. *Propter hoc relinquit homo patrem, & matrem: quod non potest intelligi quantum ad cohabitationem; & sic oportet quod intelligatur quantum ad matrimonii conjunctionem.* Ergo consanguinitas impedit matrimonium secundum legem naturae.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod, sicut supra dist. XXXI. quest. 1. art. 1. in corp. dictum est, in matrimonio illud contra legem naturae esse dicitur per quod matrimonium redditur incompetens respectu finis ad quem est ordinatum. Finis autem matrimonii per se & primo est bonum prolis: quod quidem per aliquam consanguinitatem, scilicet inter patrem & filiam, vel filiam & matrem, impeditur: non quidem ut totaliter tollatur, quia filia ex semine patris potest prolem concipere, & simul cum patre nutrire, & instruere; in quibus bonum prolis consistit; sed ut non convenienti modo fiat. Inordinatum est enim quod filia patri per matrimonium adjungatur in sociam causa generandae prolis, & educandae, quam oportet per omnia patri esse subjectam velut ex eo procedentem: & ideo de lege naturali est ut pater, & mater a matrimonio repellantur, & magis etiam mater quam pater: quia magis reverentiae quae debetur parentibus, derogatur, si filius matrem quam si pater filiam ducit in uxorem, cum uxor viro aliquantulum debeat esse subjecta. Sed finis matrimonii secundarius per se tantum est concupiscentiae repressio: qui deperiret, si quaelibet consanguinea posset in matrimonio duci: quia magnus concupiscentiae aditus praeretur, nisi inter illas personas quas oportet in eadem domo conversari, esset carnalis copula interdicta. Et ideo lex divina non solum patrem, & matrem, exclusit a matrimonio; sed etiam alias conjunctas personas quas oportet simul conversari, & quae debent invicem altera alterius pudicitiam custodire: & hanc causam assignat divina lex, dicens (Levit. xviii.) *Ne reveles turpitudinem talis, vel talis; quia turpido tua est?* Sed per accidens finis matrimonii est confederatio hominum, & amicitiae multiplicatio, dum homo ad consanguineos uxoris sicut ad suos se habet: & ideo huic multiplicationi amicitiae praedictum fieret, si aliquis sanguine conjunctam uxorem duceret, quia ex hoc nova amicitia per matrimonium nulla accresceret: & ideo secundum leges humanas, & statuta Ecclesiae plures consanguinitatis gradus sunt a matrimonio separati. Sic ergo ex dictis patet quod consanguinitas quantum ad aliquas personas impedit matrimonium de jure naturali, quantum ad aliquas de jure divino, & quantum ad aliquas de jure per homines instituto.

Ad

Ad

Ad

Ad

Ad

Ad

Ad primum ergo dicendum, quod Eva quamvis ex Adam processerit, non tamen fuit filia Adae; quia non produxit ex eo per modum illum quo vir natus est generare sibi simile in specie sed operatione divina, quia ita potuisset ex costa Adae fieri unus equus; sicut facta est Eva: & ideo non est tanta naturalis convenientia Evae ad Adam, sicut filiae ad patrem, nec Adami est naturale principium Evae, sicut pater filiae.

Ad secundum dicendum, quod non procedit ex lege naturali quod aliqui barbari parentibus carnaliter commiscuntur; sed ex concupiscentiae ardore, qui legem naturae in eis obfuscavit.

Ad tertium dicendum, quod conjunctio maris & foeminae dicitur esse de jure naturali, quia natura hoc omnia animalia docuit; sed hanc conjunctionem diversa animalia diversimode docuit secundum diversas eorum conditiones. Commixtio autem carnalis ad parentes derogat reverentiae quae eis debetur. Sicut enim parentibus indidit natura sollicitudinem filiis providendi, ita indidit filiis reverentiam ad parentes. Nulli autem generi aliam indidit sollicitudinem filiorum, aut reverentiam parentum in omne tempus, nisi homini; aliis autem animalibus plus & minus, secundum quod magis vel minus necessarii sunt vel filii parentibus, vel parentes filiis: unde etiam in quibusdam animalibus filius abhorret cognoscere matrem carnaliter, quamdiu manet apud ipsum cognitio matris, & reverentia quaedam ad ipsam; ut recitat Philosophus in IX. de animalibus cap. XLVII. de camelo, & equo. Et quia omnes honesti mores animalium in hominibus naturaliter congregati sunt, & perfectius quam in aliis, propter hoc homo naturaliter abhorret cognoscere carnaliter non solum matrem, sed etiam filiam, quod est adhuc minus contra naturam, ut dictum est: & iterum in aliis animalibus ex propagatione carnis non contrahitur consanguinitas sicut in hominibus, sicut dictum est: & ideo non est similis ratio.

Ad quartum dicendum, quod ex jam dictis patet quomodo consanguinitas conjugum bono matrimonii contrarietur; unde ratio procedit ex falsis.

Ad quintum dicendum, quod non est inconveniens duarum uniorum unam ab altera impediri, sicut ubi est identitas, non est similitudo: & similiter consanguinitatis vinculum potest impedire matrimonii conjunctionem.

ARTICULUS IV.

Utrum consanguinitatis gradus matrimonium impediens poterint taxari ab Ecclesia usque ad quartum gradum.

AD quartum sic proceditur. Videtur quod consanguinitatis gradus matrimonium impediens non poterint taxari ab Ecclesia usque ad quartum gradum. Matth. xix. 6. dicitur: *Quos Deus conjunxit, homo non separet.* Sed illos qui conjunguntur infra quartum consanguinitatis gradum, Deus conjungit: non enim divina lege eorum conjunctio prohibetur. Ergo non debent humano statuto separari.

Præterea. Matrimonium est sacramentum, sicut & baptismus. Sed non posset ex statuto Ecclesiae fieri quod ille qui ad baptismum accedit, non reciperet characterem baptismalem, si ex jure divino ejus capax sit. Ergo nec Ecclesia statutum facere potest

In IV. Sent. Tom. V.

(1) Ita Nicolaus ex ms. & supplementum quest. LIV. art. 4. Al. patru.

quod matrimonium non sit inter illos qui per jus divinum matrimonialiter conjungi non prohibentur.

Præterea. Jus positivum non potest ea quae sunt naturalia removere, vel ampliare. Sed consanguinitas est naturale vinculum, quod quantum est de se, natum est matrimonium impedire. Ergo Ecclesia non potest aliquo statuto facere quod aliqui possint matrimonialiter conjungi, vel non conjungi; sicut non potest facere quod sint consanguinei, vel non consanguinei.

Præterea. Statutum juris positivi debet aliquam rationabilem causam habere: quia secundum causam rationabilem quam habet, a jure naturali procedit. Sed causae quae assignantur de numero graduum, omnino videntur irrationabiles causae, cum nullam habeant habitudinem ad causam, sicut quod consanguinitas prohibetur usque ad quartum gradum propter quatuor elementa; usque ad sextum propter sex aetates; usque ad septimum propter septem dies, quibus omne tempus agitur. Ergo videtur quod talis prohibitio nullum vigorem habeat.

Præterea. Ubi est eadem causa, debet esse idem effectus. Sed casus quare consanguinitas impedit matrimonium, est bonum prolis; repressio concupiscentiae, & multiplicatio amicitiae, ut ex dictis patet; quae omni tempore necessaria aequaliter sunt. Ergo omni tempore debuissent aequaliter gradus consanguinitatis matrimonium impedire; quod non est verum, cum modo usque ad quantum, antiquitus usque ad septimum gradum matrimonium consanguinitas impediret.

Præterea. Una & eadem conjunctio non potest esse in genere sacramenti, & in genere stupri. Sed hoc contingeret, si Ecclesia haberet potestatem statuendi diversum numerum in gradibus impediendum matrimonium; sicut si aliqui in quinto gradu, quando prohibitus erat, conjuncti fuissent, talis conjunctio stuprum esset; sed postmodum eadem conjunctio, Ecclesia prohibitionem revocante, matrimonium esset: & e converso posset accidere, si aliqui gradus concessi posset postmodum ab Ecclesia interdici. Ergo videtur quod potestas Ecclesiae non se extendat ad hoc.

Præterea. Jus humanum debet imitari jus divinum. Sed secundum jus divinum, quod in lege veteri continetur, non aequaliter currit prohibitio graduum in sursum & deorsum; quia in veteri lege aliquis prohibebatur accipere in uxorem sororem patris sui, non tamen filiam (1) fratris. Ergo nec modo debet aliqua prohibitio de nepotibus, & patruis manere.

Sed contra est quod Dominus dicit discipulis Luc. x. 16. *Qui vos audit, me audit.* Ergo praeceptum Ecclesiae habet firmitatem sicut praeceptum Dei. Sed Ecclesia quandoque prohibuit, & quandoque concessit aliquos gradus quos lex vetus non prohibuit, Ergo illi gradus matrimonium impediunt.

Præterea. Sicut olim matrimonia gentilium dispensabantur per leges civiles, ita nunc per statuta Ecclesiae. Sed olim lex civilis determinabat gradus consanguinitatis qui matrimonium impediunt, & qui non. Ergo & modo potest hoc fieri per Ecclesiae statutum.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod secundum tempora

Y